

آلزایمر چیست؟

بیماری آلزایمر یک اختلال پیش‌رونده و تحلیل‌برنده است که به مغز آسیب رسانده و باعث مرگ سلول‌ها می‌شود. علت دقیق این بیماری هنوز مشخص نیست...

جام جم آنلاین: بیماری آلزایمر یک اختلال پیش‌رونده و تحلیل‌برنده است که به مغز آسیب رسانده و باعث مرگ سلول‌ها می‌شود. علت دقیق این بیماری هنوز مشخص نیست، اما طی این بیماری تغییرات متعددی در مغز بیمار رخ می‌دهد که باعث کوچک شدن مغز و از بین رفتن سلول‌های مغزی می‌شود و به جای آن لکه‌های مختلف با اشکال خاصی به نام پلاک‌های پیری می‌نشینند.

علامت دیگر این بیماری وجود کلاف‌های ظریف مارپیچی شکل در سلول‌های مغزی است که در نهایت سلول‌های سالم را از بین می‌برد.

این بیماری بتدریج حافظه شخصی و توانایی یادگیری، استدلال، قضاوت، برقراری ارتباط و انجام فعالیت‌های روزانه فرد را مختل می‌کند. از علائم مشخصه این بیماری از دست دادن حافظه، قضاوت، استدلال و تغییراتی در حالات و رفتار است. باید توجه داشت بیماری آلزایمر بخشی از روند طبیعی پیری نیست.

در این بیماری فرد با از دست دادن فعالیت شناختی خود، از مرحله استقلال به وابستگی کامل به مراقبان و خانواده می‌رسد و نیاز به مراقبت 24 ساعته دارد.

آلزایمر بیشتر افراد بالای 65 سال را تحت تاثیر قرار می‌دهد، البته افرادی هستند که در 40 یا 50 سالگی هم گرفتار آلزایمر شده‌اند. بسیاری از محققان سیر بیماری آلزایمر را به 3 مرحله تقسیم می‌کنند.

مرحله اول مرحله‌ای است که در آن اختلال حافظه رفته‌رفته نمایان می‌شود. بیمار در این مرحله از عهده کارهای روزمره شخصی برمی‌آید، ولی اداره امور اجتماعی نظیر خرید و کارهای بانکی برای او دشوار است. در این مرحله فرد انعطاف‌پذیری و قابلیت انطباق با محیط، مسوولیت‌ها و شرایط تازه را از دست می‌دهد و به مرور منزوی و از جمع دور خواهد شد.

در مرحله دوم اختلال حافظه پیشرفت می‌کند و علائم روانی - رفتاری نظیر ترس، اضطراب، افسردگی، بی‌خوابی و بی‌قراری دیده می‌شود. بیمار قدرت تشخیص زمان و مکان را از دست می‌دهد و گویش او دچار اختلال می‌شود. در این مقطع از بیماری، فرد قادر به مراقبت‌های شخصی است. در این مرحله فرد مبتلا به علت از دست رفتن حافظه قدیمی باعث ناتوانی در استفاده از دانسته‌های سابق و تجربیات قبلی می‌شود و به همین علت رفتارهای غیرعادی و ناشی از خامی و بی‌تجربگی از او سر می‌زند.

پیشرفت بیماری بتدریج باعث ضعف قوای جسمانی می‌شود. این تغییرات بر روند کارهای روزانه شخص مانند غذا خوردن، حمام کردن و لباس پوشیدن اثر می‌گذارد و شخص به تنهایی قادر به انجام آنها نخواهد بود.

مرحله سوم زمانی است که اختلال حافظه تا آنجا پیشرفت می‌کند که بیمار حتی نامش را فراموش می‌کند، قدرت تکلم بیمار تقریباً از بین رفته و عضلاتش سفت می‌شود، بلع غذا برای او مشکل شده و دیگر قادر نیست از بستر خارج شود، بتدریج دچار زخم‌های بستر می‌شود و کنترل اعمال دفعی را نیز دست می‌دهد.

در موارد پیشرفته، بیمار توانایی ارتباط با محیط یا کنترل عملکردهای جسمانی خود را از دست می‌دهد و با پیشرفت بیشتر بیماری، مراحل از کاهش هوشیاری، کما و به دنبال آن مرگ رخ می‌دهد. مرگ پس از 5 تا 10 سال از بروز این علائم اتفاق می‌افتد، اما بیماری حدود 20 سال قبل از ظهور علائم آغاز شده است.

نظرات خوانندگان (0 نظر)